sas, siis kukus seda sütitawa tulist wilja ka „Rossia“ peale, kus nad mitmel puhku laewa põlema panna ähwardasid — seal andis Hinrik teistele julgust oma eesmärgi läbi; püüdis targal kombel ja wäsimata tuld kustutada ja mõnusa nõuu läbi laewa kahju eest hoida. Tema endaärasalgamine ja töökiirus ei jäänud unustusse, waid leidsid walitsuse poolt teenitud palka. Kena auurist ehitab tema wahwa rinda ja kaks kuue warrukse peale ömmeldud kuldtressi tunnistawad tema pika, laitmata teenistust.

Ehk kül sellepärast kaheldust ei ole, et Hinrik Numal oma Ria ja Tallinna kubernemangust sündinud maameeste hulgas sõateenistussel, nii hästi mere- kui maawäel, riigis weel palju tema sarnatsid on, kes teenistuse kiiruses, wahwusses, möistlikus meeles ja sõa-tarkusses, nõnda kui röömus Keisri ja isamaa eest hädaohu tunnil oma elu julgest lõpetates, — temast maha ei jääks; siiski on tema je esimene nende hulgast, kes selle eest oma ülemate poolest seda anu on leidnud, et tema pilti ühte laialkäiwa aeg-kirja mälestuseks ülespandi. Tema nimi ei tohi sellepärast ka meie „kasulisses Kalendris“ mite kulutamata jääda, ja saaks kirjutajal suur rööm olema, kui aast aastalt ka meie Eesti-poegade sugu sõateenistusses kuulsamaks tõuseks, ja tegudes ülestunnistaks, et nemad seal sündinud, kuhu muistene sut Kalewi poea kätki jala maha oli toetanud.

Nüüd käänume lõpetusel weel silmad õnnelise rahu aea päikese wasta, kelle terad meid ja nende rahusängide muru ühtlase paistawad, kes oma were higi ja surma läbi meile tulewaid rahupäiwi lunastanud. Tänu Jssandale taewas, kes sõa kära waigistanud, aga tänu ja kiitust ka meie suure Keisrile, kes tühja auuahnuse ja wastatõrkumise pärast põlema sütinud sõda kauemine ei kosutanud, waid riigialamate õnne pärast lepilikult rahu tegi. Wõtko siis igamees hoolelikult seda rahu aega aealikuks ja igawesseks kasuks tarwitada, ja igas tükis törkumata täita, mis õiglaste alamate kohus meie kääst nõuab.

Kirjutud, Jaakobi pääwal 1856.

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1857, lk. 38